

אורות השבת

גלוון מס'
1045

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
חיי שרה

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

שבק חיים לכל חי

זיבא אברם לסייע לשירה ולבלטה
(בראשית כג, ב)

שלושה ימים לבכי ושבעה למספָד
(мотעד קטון כז, ב)

כברDKDOKO המפרשים מודיע הקדים את המספָד לבכי, והלא בغم' מצינו שלושה ימים לבכי ושבעה למספָד', הרוי שהקדימו את הבכי למספָד. וראיתי מרן הגראי"מ שץ צ"ל שפירש, שעל עצם פטירתה שלשרה אמרנו ע"ה לא הבינו הבריות כי יש סיבה לבכי, שהרי נפטרה בשיבת טוביה וכל ימיה עברו עליה ללא חטא. ברם לאחר ששמעו מאברהם אמרנו ע"ה את דבר הספָד וגודל מפעלייה הקבירים בכינוי הרים ועמידתה האתנית לימיין בעליה להפיץ את האמונה בעולם, הבינו כי גודלה היא האבידה עד למאוד ועל דא קא בכ, ولكن הקדים בה את המספָד לבכי, עתיד.

וכאן המוקם ATI לחיד פריש זה עפ"י מה ששמעתי מפי רבינו הגדויל מראן מאור ישראל צ"ל, אשר DKDOKO מודיע הארי דילבכotta כתיב באות אלף זעירא. ובאיור בטוב טעם, שאברהם לא רצה לבכות כלל על שרה אחרון, שהרי מי מכומו ידע והכיר בצדקהה המופלגת עד שאמרו רباتינו שנפטרה זכה ונקייה באלה חטא. ואת עוד, שראיה ברוח קודשו בכבוד הגדול שקיבלה לגיוונות של מלacky השרת בבואה לעולם העליון, וכבר דרשו רباتינו עה"פ ותשחק ליום אחרון (משלי לא, כה) 'אל הצדיקים שליא אמרו בריאותה היאין אינו מבכה על מות אשתו שעמדו לימייניו במסירות נש שמי רבות כלכך, וכן כתיב 'לבכotta' בלבד זעירא. ונאים הדברים למיארם, והוא שאין אנו בוכים על פטירתו של רבינו הגדול אלא על האבידה הגדולה שאבודה לעולם בעצם הסתלקותו מן העולם.

והן חס דברי המדרש וילקוט הרואני פר' וואת הברכה) וזה לשונו: 'כשנפטר משה ורבינו היה יהושׁה חולק ובוכה, אמר לו הקב"ה וכי לך לבדוק מות והלא גם לי מת, מיד וירקאר ה' צבאות לבכי ולמספָד', עיישי'. ויש להבהיר, מה שיקץ אצל הקב"ה 'בכי' ו'מספָד'. ובפרט שמצאננו בגמ' (מועד קטון כה, ב) שאדרבה הקב"ה שיש ושם בחטא אליו נפש צדיק ונקי. ומכוון שתירה זו כי רבה היא, ראיינו למי שהליך בין צדיק לעצמו כדוגמת נח אשר הוגדר בלשון חז"ל 'צדיק בפרוטוי' - לבן צדיק המזכה את הרבים בתורתו כדוגמת משה רבינו ע"ה. והיינו שבאמת הקב"ה שיש ושם בחטא אליו נפש צדיק ונקי אשר החלים את תיקונו בעולם, ברם מי שהקרין מצדקתו גם לאחרים הרי שקשה פטירתו לפני הקב"ה בחורבן בית המקדש וכו'.

ועל כל פנים פשוט וברור שהבכי והמספָד האמור לנויבי הקב"ה, אנו על עצם פטירת הצדיק, אלא על הסתלקות המודרנו לנויבי הקב"ה, והוא מודיע בדרכיו רباتינו במ"ש (א"יכה רבה א, לט) 'קשה סילוקן של צדיקים לפני הקב"ה', ולא נקטו לשון מיתה או פטירה אלא 'סילוק'.

ובזה יובן, מודיע קשה סילוקן של צדיקים יותר מוחרבן בית המקדש וייתר ממאה תוכחות חסר שתיים, שכן בית המקדש אינו התקלתי אלא האמצעי אשר בו השכנין הקב"ה את שכינתו בעולם. וכן לגבי התוכחות, שאין הקב"ה חף חילתה במות המת כי אם בשומו מדרכו הרעה, והתוכחות הם האמצעי לעורר את האדם לשוב מדרךו. מה שאין כן לגבי הצדיק אשר הוא עצמו ברכה לעולם, ועם הסתלקותו אבדה הברכה עצמה, וכן קשה סילוקן מן העולם יותר מהם. וכן לגבי 'шибירת הלוחות' אשר שבירתו היא שבירת התורה עצמה, DKDOKO רבותינו בלשונם וכתבו 'קשה סילוקן של צדיקים כшибירת הלוחות', ע"נ כי גם הסתלקות הצדיק יש בה משום שבירת לוחות הברית מוש"י! **ולע** שכוח השפעת הרב על צאן מושיעינו, אינו רק בחויו אלא הוא גם לאחר פטירתו מן העולם. דנה פלימה בוארברבינו יונה (שע"ת קעת) עליה, דעשרה מילדי דחסידותא היו ברב (תלמידיו של רבבי), ולאחר פטירתו קיבל עליהם רשות פ"ה להלכה (ד) אשר העתיק שתיים מיהן: 'אמרו על רב דכל ימי' ועין להרמב"ם (הלוות דעתות פ"ה להלכה (ד) אשר העתיק שתיים מיהן: 'אמרו על רב דכל ימי' לא שח שיחקה בטליה, וכן כל ימי לא הילך ארבע אמות בILI תורה ובILI ציצית ותפליל', המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך

ת' היה ש'נת פ' ריצת ד' רך

בשנת תשל"ד בזמנן מלחתות יום כיפור' אמר הרבי, אפשר להפרק את הקערה על פיה לשועה וניצחון על ידי השמחה, כי השמחה מתקת את הדינים ויש בכוחה לא רק שייתבטלו הדינים, אלא אדרבא שיתהפק הכל לטובה. ועל כן יש להרבות בשמחה כי השמחה פורצת גורר את גדרו של עולם ואת הטבע לראות ניסים ונפלאות. וכן להוסיף בגין עמודי העולם 'תורה', 'עובדיה', 'גימלים' חסדים', כי התורה והמצוות גם כן פרוצים גדרו של עולם ונעשה שידוך מערכות הטבע ורואים ניסים נפלאות. ועל ידי זה זוכים לנガולה להשלה, כי גם כן מלך המשיח נקרא בשם 'פוך' שנאמר עליה הפוך לפניהם' מפנייה, ב. י). ומלך פוך גורר שיפרוץ את גדרי העולם והטבע, שהנוגת והיה 'פורצת דרכ' שלאafi' מהנה העולם. במרהה בימינו אכן.

מכוכב גאר עולם לאוין

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הירושאי 'סוקה'

וקק 'שבטי ישראל' שכונה יא' בא-שבע

לוח זמנים שבועי

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ז'	שבת קדשו
יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א'	יום ה'	יום ז'	יום כ' (ב-כלה)
18.11.23	17.11.23	16.11.23	15.11.23	14.11.23	13.11.23	12.11.23
5:03	5:02	5:01	5:00	4:59	4:58	4:57
5:10	5:09	5:08	5:07	5:06	5:05	5:04
6:13	6:12	6:11	6:10	6:09	6:08	6:07
8:14	8:14	8:13	8:13	8:12	8:11	8:11
8:46	8:46	8:45	8:45	8:44	8:44	8:43
9:39	9:39	9:38	9:38	9:38	9:37	9:37
11:26	11:25	11:25	11:25	11:25	11:25	11:25
11:56	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55
15:49	15:50	15:50	15:51	15:51	15:52	15:52
16:43	16:43	16:44	16:44	16:45	16:45	16:46
16:56	16:56	16:57	16:57	16:58	16:58	16:59

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע: **חיי שרה** ו**המלך דוד זקן**

הפטורה: **כניסת השבת:** 16:27

יציאת השבת: 17:18

רבנו תם: 17:53

"שבת מברכין"
המול' ביום שני בשעה 7:17-2 חלקיים
ראש חדש נסלו ביום שלישי המל"ט

אורות הקשרות

יעיש. וידוע דבר יוסף ור' ישיבתו עליהם מעלה אהורת השיחתה ברב, והוא של ימי לא הבינה את עינוי למעלה מארבבע אמות. אך משראו בעצם שאים יכולם לעמוד בזה, סימו את עיניהם. ואנו אין לנו אלא להשתומם مكان, עד הicken מגע כוח השפעת הרוב על תלמידיו - עד כדי קבלת נשבות מעין אלו. וביתור יש להשתומם על רב יוסף ור' ישיבת שים את עיניהם, אפילו שיבך הם מפקיעים מעצם את חיבת המצאות כדי סומה, שכן כבר אמרו גידול המצואה וועשה - יותר מכך וועשה.

ואדרבה אפשר שגדול כוחו דרב זהה לאחר פיטרתו - קיבלו אותו בחיוו למדו התלמידים ממנו מידות אלו, אך לאחר פיטרתו קיבלו אותו מן הנחלה. והיינו לאחר שהוריד מדרגות אלו לעולם, הרוי שיש בכוו להנחים לתלמידיו, וכך ר' ישיבת שים (נדרים נה, א) ע"פ ומדבר מותנה וממתנה נחלאל (במדבר כא, י-ט): 'כיוון שעשו אדים עצמו מדבר שהוא מופקר כל-תורה נתנה לו במתנה', ופי' ר' ישיבת שוהא מופקר לכל-למוד תורה בחינות. נחלאל - נשית ל תורה כמו נחלה', עי"ש. ובזה יובן מדוע דוקא לאחר פיטרתו קיבלו עליהם תלמידיו לדובק במידותיו.

וגודלה מזו יש לנו להזכיר מדברי ר' ישיבת שים (סיטה ט, ב): 'אמר רב יוסף לתנא לא תנני ענינה דאייכא Ана, רב נחמן אמר לתנא לא תנני יתרת חטא דאייכא Ана. והרי רב יוסף ור' ישיבת שים לא היו אלא מותלים תלמידיו של רב, ואיך הייא חדיעו שלמדו מידי העונה וראת חטא עד שביקשו מההנחים להגיה בדורי המשנה. ברם לדברינו אתוי שיפיר, שכן יש בכוחו לדבוקו לאחר פיטרתו, והבן.

ובזה ייארו דברי ריבוטינו במדרש (תנחותא פרשות אהורי מות, פרק ז): 'אמור רב כי היה בא אחד ביחס בנים מותנו בנו של אחרון, מה מזכיר מותנו ביום היכפרות', עכ"ל. ולאחר האמור, יובן הקשר שבין יה"כ - לפיטרת הצדייקים, שכן בידיו עיצמו של יה"כ מכפר משום ההתקרבות והדבקות בהשיותו 'לפני ה' תעחרו', כך הוא ממש לגבי פיטרת הצדייקים שחדבקות בדרכיו של הצדיק עי"י שמתאבל עליו הרוי הוא כדבקות בקב"ה.

ומכאן התביעה הנוראה של הנביה ישעה' הצדיק אבד ואין איש שם על לב ('ישעה' נ, א), רוצה לומר שאיש שם על לב להשלים את האבידה אשר אבדה עם פיטרתו של הצדיק. ועל כן החמייר מאד גמ' (שבת קה, ב) במני שמתעצל בהפסדו של חכם: 'אמור רב יהודה אמר רב כל המouteל בהפסדו של חכם רואי לקוברו בחו"ל', עי"ש.

הנה כי עני רואה ואוזן שומעת مكان, כי עיקר הבכי והמספד על פיטרת הצדייקים הוא על האבידה הנגדולה לשישראל, וגמי' ערוכה היא (מנגלה טו, א): 'אמור רב אלעזר אמר רב' חנינה, צדיק אבד - לדרכו אבד. משל אדם שאבודה לו מרגלית, כל מקום שהוא מרגלית שמה, לא אבד אלא בעיליה.'

ועל דקדא אבכינא וילא להמכבים הסתלקות גונזימורומים של רבינו הגדול רבן כל בני הגוללה מון' מאור' ישראלי זצוק"ל, שכן עם פיטרתו אבדה מאותנו חכמו הגדולה בכל מכמיה תורתו ותובנותו המופלאות בכל רצוי חכמים.

אך לצד הבכי, חובה עליינו לזכור כי עיקר המשפד הוא למדוד ממעשיינו! **אנדרטת האחים**

הרב יהודה דרעי
הרבה הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

אורות הפרשה

נימים מלכאים ומפארים

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). כתוב הזהור הקדוש אברותם בא עם כל ימי. שום يوم מכל ימי חייו לא הלא לאיבוד ולא היה לירק. כל יום בחידושיו, בפועלותיו ובמעשייו הטוביים, כולם בא בחובן. מבאר ה'ימי מרים' כל חייו של אברותם אברות יום' בבחינות ימים', עלי פי המדרש על הפסקוק יוקרה אלוקים לאור יום' 'אללו מעשיהם של צדיקים', يولחו ש'אללו' אללו מעשיהם של רשעים'. וזה 'בא בימים', שלא הייתה בו בחינת 'לייה'.

האלמה צפפל'

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר ה'זהור מלובני' זיע"א 'בכל' במלואו 'בב"ת, כ"ג, למ"ד' בגימטריה 'שופר'. הוא התברך בכך שמנמו שופר של מותן תורה ושופר של משיח, שהם כידוע מקורי אליו של יצחק.

שופר של צעמק

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר ה'חתם שופר' זיע"א 'בכל' במלואו 'בב"ת, כ"ג, למ"ד' בגימטריה 'שופר'. הוא התברך בכך שמנמו שופר של מותן תורה ושופר של משיח, שהם כידוע מקורי אליו של יצחק.

שם טומך אoor

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר ה'או תורה' יומ' רומז לאור ונגלי, 'ימים' לשון ריבים' רומנים לשני סוג אוור וגולי, האור האלקי הנמשך בעולם על ידי העבודה בתורה ומצוות, והאור הנמשך על ידי התעסקות בדברי הורשות לשם שמיים. 'ואברות זcken בא בימים' אברות עבר את עבודת שלימות בהמשכת שי סוגי האור האלה. גם דברי הרשות שלו היו בבחינות 'חולין' שנעשה על תורת הקדוש. על ידי זה זכה וויגע לדרגה געלית בהשגת הבוואר. זcken' זה שקנה חכמה.

אברותם מעלון

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר ה'או תורה' ו'אברות זcken' היוו אברותם עליון, שקרו זcken' מלשון 'קדמון' על שם שהוא מעלה מן הזמן, 'בא בימים' מידה זו נשכה ונטבשה באברות התהווון, שנקרו 'ימים' על שם שהוא חי בעולם הזה, בתוך גדרי הזמן. על ידי שאברותם עברו שקד בעשיות צדקה וחסד המשיך על עצמו את בחינת 'אברות' העליון.

Ճאגה לפולל'

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר רב לי יצחק מברדי'ץ' זיע"א יש צדיקים שעיקר דאגותיהם עצם, למצאות ומושיעים טובים שלהם, שהם עצם יהיו שלמים עם ה' יתברך. לא זו דרכו של הצדיק האמתי, בעל המדריגת הגבורה, והיא דרכו של אברות אבינו שנטבך במידה של 'בכל', שדאנתו הייתה לא לעצמו, אלא לכל, כלל.

שפת במלחין

'ואברות זcken בא בימים וה' בירך את אברותם בכל' (cod, א). מבאר ה'תפארת עוזיאל' אל המדריגת של 'בכל', של השם בחלקו, אין האדם יכול להגיד אלא כשהוא 'זcken' בא בימים'. בעוד האדם צער לעולם אינו אומר די, וכל מה שיש לו תמיד הוא מעט בעיניו.

חיבור שםם הארץ

'יאשביך בה' אלוקי השםיהם ואלוקי הארץ אשר לא תיקח אשה לבני מבנות הבנענני' (cod, ג). אמר רב כי אב מסטריקוב זיע"א אל תחשוב שליחותך זו והוא לעשות שדריך רגיל וויגו בעלמא. דעת שזו היא הזדמנות והתקשרות השםיהם והארץ, ולכך ישביך בה' אלוקי השםיהם והארץ.

שם של גבורהת

'ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים' (cod, א). כתוב 'ילקוטי לוי יצחק' רבקה נזמנה לאלייזר ליד באר המים, וכן כאשר רבקה פגשה את יצחק נארו וייצחק בא מבוא באר לח' ראי' (cod, סט). כי יצחק, שמייתו מידת הגבורה, שיקר בבחינת מים. אך לא מים היורדים ממקום גבורה למקום נמי' שם חסך, אלא מי הבהיר העולמים ונובעים מלמטה למעלה שם גבורה.

מפתח הטענה

'והיה הנערה אשר אומר אליה הטה נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגומלין אשקה, אותה הוכחת ליעבדץ' יצחק' (cod, יז). מבאר בעל התניא זיע"א מודיע בחרן אליעזר את רבקה בדור הזה דוקא, כי ההבדל העיקרי בין קדושה לקליפה הוא בעניין ההשפעה. הקדושה מעניקה לזרות, להחותות רוח שלפים, ואילו הקליפה שואפת רק לקבל השפעה לעצמה. הקליפה צעקה תמיד זיב הבב. לכן כשרבeka אמרה מעצמה יומם גמליך אשקה', ראה זהה אותן וסימן שהיא שיכת לצד הקדשה, ורואה לדובק בזרעו של אברותם.

לשאלת רבים

عقب פניות רבות של תושבים הרינו להזכיר כי כל עסק מכל סוג שהוא אשר אינו מחייב תעוזת מושתת מוקורת בתוקף עם חתימה וחותמת בצדוף הלוגרמה אינו עומד תחת פיקוחינו ואני אנו אחראים לנעשה במקום

הברורה

איןנו נזונים תעוזת כשרות לעסק אשר פועל ומתנהל בבית פרטי או לכך כל שירות מזון מכל סוג שהוא שיזכאים מבית פרטי אינם עומדים תחת השגחתינו ופיקוחינו ואינו אחראים כלל וכלל לכל הנעשה במקום

חויב לדריש תעוזת כשרות מבעל עסק המדו'

ידע הציבור להיזהר ולהישמר
ברכה רבבה
מחלקת הכספיות

הרבות והטוענה הדותית באר-שבע

ר' ישיבת שיטות

דבר רבני הקהילות

**הרה"ג שאר ישוב אלחדר שליט"א
רב ק"ק "שער רחמים"
בשל' נועה מנחם בא"ר שבע**

השלווה הנכسطת

התיאור שליו המופיע בפרשנותו אצל אברהם אבינו ושרה אימנו. באברהם נאמר: "ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל", "ויגוע וימות אברהם בשיבה טובה וזקן ושבע, ויאסף אל עמי". ובשרה הפסוק הפותח את פרשנותו בו זכתה לשלווה נאמר "ויהיו ח' שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חי' שרה". הפסוק מעורר תהיה, מדוע יש חזרה לאחר כל מספר וכ כתבת שנה וכן לסייעם שני חי' שרה. ואומר רשי': התוספות בפסוק, מתייחסת לא לכמה של שני חי' שרה אלא לאיות החיים של שרה - قول' שווין לטובה.

או עמדים ומשתוממים אברהם ושרה נצטו לעזוב את מולדת ילדתם, המקום הכى מוכר אל הארץ לא נודעת. לאחר מכן רעב, ירידת מצרים חי' של אברהם בסוכה, גם בגרר פחד פ' יהרג, השליט לפקח את אשתו לארמן - לבית זה, פרי בטן לא מהר לבוא ושרה רואה שפוחטה הגור חובקת בן, היחסים בין הגבירה לאמא מתדרדרים חיים רדווי ניסיות. אך אמר רשי' שככל שנות שרה היו שות לטובה...? התשובה נמצאת בתוך פרשנותו, דרך סיפורה של אישת. כולנו מתחשים את האושר, הולכים ללימוד תגליות חדשות מעבר לים, בעוד שאלן נמצאים מעבר למדרחה, ביהדות שלנו.

יש שמחשים את השלווה זאת בקדום קריירה בעוד שהיא נמצאת בתוך ביתנו, בבית ובmeshachtnu. אולי כך קרה גם לאברהם אבינו? אברהם זקן בא בימים מփש המשך למשפה ולדרך ולכו מצוה את נאמן ביתנו, עבדו אליו, צא למסע' לארכן נהירים הרחוקה להביא אישת לבני יצחק, מודיע' ליד הבית יש בנות טובות שאתת אברהם חינقت אותן את כל הנופשות אשר עשית. וכן לעבדך הנאמן הייתה בת מיחודה, מודיע' לילכת למסע ארון.

נקודות ההסביר כל מנגיג, מבחן ומורה דרך בחיים רוצחים שדריכם המיוחדת לא תישאר רק נחלת דרום, אלא תהיה נוכנה גם לדור הבא להמשך. כי הקושי להעבר הלהה, כיוון שככל דור משתחנה בהתקומותיו שלו. יש דור שנלחם על הקווים שלו, יש דור שנלחם על הדרך שלו, יש דור שנלחם על ההתמכויות למותרות ולתקשות שמנצאת זמינה "על כל כף יד", וכל רגע. וכן המנוג והמחנן של הדור הקודם קשה לו להקשיב לדור הצער שנולד מול עניין, ולדור הצער המנוג והמחנן גוראים חכמים אבל מונתקים מהמצוות.

אברהם אבינו גילה במו ידי דרך חדשה והנחיל אותה לכל העולם לא על ידי מלכות, לא השפיל אלא בשכנוע טוב ובתעמללה גאונית. כך הצליח להניח את האמונה בה. וכן מփש אברהם אבינו אישת תומכת ליצחק שתעתזר לו לכובש את הדור הבא. ציריך אישת "עם ראש גדי" ואת אליעזר רואה ברכבה. הוא עומד על הבאר ואומר לה: "ויהי הנערה אשר אוכר אליה הטה ונזכר ואשתה ואמורה שתה וגם לגמלן אשקה, אותה הכוחת לעבדך". זה המבחן ראש גדול, אישת פקחית עם ראה רחבה הרואה את כל הצריכים של השני, 'אתה מבקש לשותה אני רואה גם את גמily'.

לכן המאושר זה לא מי שמלא את תשוקותיו גם היפים והכשרים ביותר, אלא זה שמציליח שחינוך לידי יהיה בכך גם לדור הבא. יtan' ה' שאף אנו תושבי עיר האבות נזכה להניח ולהעמיד המשן.

אורות ההלכה

**תשובות הלכתיות משלחנו של
מורנו המרא דעתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א**

מהלכות נשיאות כפיהם - ג'

ש - כהן שיש לו מום בפניו או בידיו ורגליו האם נפסל מלעלות לדוכן?

ת - מי שיש לו מום בפניו או בידיו או ברגליו, וכן מי שריריו יורד על זקנו או שעיניו דומעות, וכן סומה אפיו באחת מעיניו, לא ישא כפיו, מפני שהעם מסתכלין בו ויבאו להישח הדעת. אך אם היה/dr בעיר יותר משלושים ימים, ישא כפיו ואפיו והוא סומה בשתי עיניים, מפני שכבר הכל רגילים בו ומכירים שיש בו אותו מום. והוא הדין אם בא להיות אצל מלמד או משרות לתוקפה מוגבלת של חצי שנה, ישא את כפיו אחר שלושים ימים. ברם בזמן הזה שנגנו הכהנים לכיסות את פניהם וידיהם בטלית, שוב אין צורך לדדק כל בכל המומין. ולפי הנראה, יש להקל בזה אף במומין שברגilio הגם שאינם מכוסים כלל.

ש - כהן שהרג נפשו בשגגה האם יש למנוע מלישא כפיו?

ת - כהן שהרג הנפש אפיו בשוגג לא ישא את כפיו, שנאמר ידים דמים מלאו וסמק ליה ובפרשכם כפיכם ולדעת הרמב"ס והשו"ע אפיו תשובה אינה מועילה בו וכן נראה עיקר בדעת גдол הפסוקים, אך לדעת הרמ"א יש להקל על בעלי תשובה שלא לנעל דלת בפניהם. ולפי הנראה יש לסתוך ע"ד המקילן, כל שעשה תשובה וגם החרג לא מות מיד באופן שיש לתלות שמא הרוח (או זיהום) חדר למכה וקירב את מיתתו.

ש - רופא שגרם למותו של חולה תוך כדי טיפולו האם נפסל מלעלות לדוכן?

ת - רופא מומחה שגרם למותו של חולה תוך כדי טיפול, אינו נפסל מלישא כפיו, מפני שנתקוין להצילו. ודין בזה כדי מוחל שלם והתיווך מות מחמת המילה, שמוثر לשאות כפיו מפני שנתקוין לשם מצוה, כמו פרש השו"ע.

ש - כהן שהרג נפש בשוגג הקרוב למידה כגן בתאות דרכים תוך כדי שיכרות או רופא שטיפול בחולה בראשנות רופאית האם נפסל מלעלות לדוכן?

ת - כהן שהרג נפש במידה או אפיו בשוגג הקרוב למידה, כגן שגרם למותו בתאות דרכים כשהוא נוהג בשיכרות או רופא טיפול בחולה תוך כדי רשלנות, ע"פ שעשה תשובה והחרוג מות רק לאחר זמן (מחמת המילה או הטיפול), צ"ע אם מותר לישא את כפיו אליבא דהשו"ע, וצריך בזה שאלת חכם בכל מקרה לגופו.

ש - כהן בעל ריב ומದון שידעו שיש לו שונות בין ציבור המתפללים האם נפסל מלישא כפיו?

ת - כהן שהוא בעל ריב ומדון וגם ידוע שיש לו שונות בתוך קחל המתפללים, לא ישא כפיו וגם סכנה גדולה היא לו אם ישא את כפיו, אלא יצא מabit הכנסת קודם אמירות רצה. אך לפי הנראה, אם סייר בעשות כן ורוצה לעלות לדוכן, אין למחות בידו וכ"ש שאן למנוע ממנו לשאת את כפיו, ובפרט כשיש עמו עוד כהנים אחרים.

ליך בנו חכמי ישראל

ה齊בוד נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
 לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
 בתוך שאר חולין עמו ישראל

